

ENTER

金吾卫

ENTER

วัดข่าด
พืมาตกล
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ภาค หกปรานมหัสจรรย์ (ต้น)

柳三笑 Liu Sanxiao เขียน
เม่นน้อย แปล

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

金吾卫

ENTER

วิหคบาด
พิฆาตกล

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

วิชชาดาพิฆาตกล 3 ภาค หกปรามมหิศวรรษย์ (ต้น)

柳三笑 Liu Sanxiao เขียน เมินน้อย แปล

Copyright © 2018 Modern Press Co., Ltd, original title: 《金吾卫之六脉奇局》

Jin Wu Wei Zhi Liu Mai Qi Ju

All rights reserved.

This Thai edition is published and distributed by © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.
with the permission of Modern Press Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2695-3

ภาพประกอบปก 紅花血月 Beni

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 529 บาท

พินพูน

กระดาษปกนิ่มลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

กล่าวกันว่า 'คนในยุทธภพไม่เป็นตัวของตัวเอง' ทว่ามีเพียงคนในยุทธภพเท่านั้นหรือที่ไม่อาจเป็นตัวของตัวเอง ยามนี้พวกฉินหมิง ไปฉี และจิงอีเฟย กำลังเผชิญหน้ากับบททดสอบแห่งจิตใจอันยากยิ่ง คุณธรรม คำมั่นสัญญา และชีวิต ดูเหมือนจะไม่อาจโอบอุ้มไว้พร้อมกันได้ เพื่อคุณธรรมอาจต้องละทิ้งคำมั่น เพื่อรักษาคำมั่นอาจต้องละทิ้งชีวิต พวกเขาจะเลือกอย่างไร หรือว่าที่แท้พวกเขาไม่มีสิทธิ์เลือกมาตั้งแต่แรกกันแน่

แต่อนาคตในภายภาคหน้านั้นยากจะคาดเดาโดยแท้ เพราะการผจญภัยไซปริศนาค่ายกลภูมิลักษณะอันเก่าแก่และความลับของจักรพรรดิเจี้ยนเหวิน เพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

เกี่ยวกับนักเขียน

หลิวซานเซียว นูรุษชาวจีนซึ่งผู้มีชื่อจริงว่าเจิ้งเจิ้นหว่า เป็นหนึ่งในนักเขียนผู้กำลังสร้างรากฐานให้แก่นิยายกำลังภายในยุคใหม่ แรกเริ่มเข้าสู่เส้นทางแห่งบรรณพิภพ เขาก็ขึ้นสู่สี่ยอดนักเขียนแห่งเว็บไซต์เทียนหย่าแพลตฟอร์มนิยายออนไลน์ชื่อดังของจีน ผลงานการเขียนของเขาแปลกใหม่ด้วยโครงเรื่อง เนื้อหาพิเศษเป็นเอกลักษณ์ การสร้างโลกลึกล้ำอลังการ และใช้สำนวนที่เรียบง่ายอ่านเพลิน แนวทางที่เขาถนัดก็คือการนำตำนานและเกร็ดประวัติศาสตร์ของจีนมาหลอมรวมเข้าสู่โลกแห่งนิยาย

จากใจนักแปล

สวัสดีค่ะผู้อ่านทุกท่าน กลับมาพบกับเม่นน้อยในเอ็นเธอร์นิวส์
อีกแล้ว ^^ วันนี้เม่นน้อยขอแนะนำนิยายเรื่องใหม่ 'วิหคชาตพิฆาตกล' ซึ่งเป็น
เรื่องราวของมิตรภาพ การผจญภัย การไขคดี และศาสตร์ลึกลับโบราณ

ตัวเอกของเรื่องคือสองหนุ่มกับหนึ่งสาว ทั้งหมดเป็นองครักษ์จินอู ทหาร
รักษาพระองค์กองหนึ่งในสมัยราชวงศ์หมิง แต่ด้วยภาระหน้าที่ทำให้ต้อง
จับพลัดจับผลูเข้าไปข้องเกี่ยวกับเรื่องใหญ่ของบ้านเมืองโดยไม่รู้ตัว เรื่องใหญ่
ที่ว่านี้ชักนำพวกเขาไปในทิศทางที่คาดไม่ถึงและเดาไม่ได้ ชนิดที่ต้องลุ้นกัน
เล่มต่อเล่ม ซึ่งเม่นน้อยว่า 'ความเหนือคาด' เป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งที่ทำให้นิยาย
เรื่องนี้น่าติดตาม

สำหรับการแปลเรื่องนี้ ต้องยอมรับว่ายากพอสมควรเลย เพราะเนื้อหา
กล่าวถึงองครักษ์จินอูและองครักษ์อื่นๆ ในสมัยราชวงศ์หมิงซึ่งมีตัวตนอยู่จริง
ทำให้ต้องยึดข้อเท็จจริงและความถูกต้องเป็นสำคัญ แต่ขณะเดียวกันเนื้อหาหลัก
ของเรื่องก็กล่าวถึงศาสตร์ลึกลับอันเป็นปริศนาด้วย ซึ่งนักแปลต้องทำความเข้าใจ
และพยายามถ่ายทอดออกมาให้นักอ่านเห็นภาพมากที่สุด

สุดท้ายเม่นน้อยขอฝาก 'วิหคชาตพิฆาตกล' ไว้ในอ้อมอกอ้อมใจของ
นักอ่านเอ็นเธอร์ทุกท่านด้วยนะคะ คิดว่านักอ่านสายบู๊ที่ชอบความตื่นเต้นและ
การผจญภัยน่าจะถูกใจเรื่องนี้ค่ะ

เม่นน้อย

05/07/2020

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทนำ

รัชศกเจี้ยนเหวินปีที่สี่เดือนห้า นานจิงเริ่มเข้าสู่ฤดูร้อน

ในตำหนักเพิงเทียน อากาศร้อนอบอ้าวเล็กน้อย จูวีนเหวินเพิงนั่งได้ครู่เดียวก็ลุกขึ้น แต่ยืนได้ครู่หนึ่งก็กลับนั่งลง เป็นเช่นนี้สลับไปมาหลายครั้งโดยไม่รู้ตัวแม้แต่ตนเอง

ทัพใหญ่ของเยียนอ๋องจู่โจมตีมหาขุนพลผิงอันจนแตกพ่ายที่หลังปี จากนั้นเดินทางลงใต้ มุ่งหน้าสู่เมืองจินหลิง ตอนนี้ทุกคนต่างรู้เป้าหมายของจู่ตี่ชัดเจน เขาไม่ได้สนใจว่าจะตีเมืองหรือยึดครองดินแดนได้มากน้อยเท่าไร สิ่งที่เขาต้องการคือตรงเข้าสู่จู่โจมใจกลางเอาชนะจูวีนเหวินให้ได้ที่เมืองนานจิงและก้าวขึ้นสู่บัลลังก์มังกรที่ตนไฝฝืนมานาน

เซียงเยี่ยเหวียน ผิงอัน...เหล่าขุนพลของจูวีนเหวินที่มีชื่อเสียงน่าเกรงขามต่างพ่ายแพ้จู่ตี่ทีละคน บ้างตาย บ้างหนีเอาชีวิตรอด บ้างยอมจำนน ขวัญกำลังใจของกองทัพหดหาย ตอนนี้ไม่มีผู้ใดกอบกู้สถานการณ์หยุดยั้งจู่ตี่ได้อีกแล้ว กล่าวได้ว่าจูวีนเหวินสูญเสียแผ่นดิน

สูญเสียโอกาสอันดีไปแล้วจริงๆ

จูอวินเหวินถึงขั้นเสียใจภายหลังอยู่บ้าง เหตุใดตอนแรกจึงต้อง
ลิดรอนอำนาจเจ้าศักดิ์นา* ด้วยนะ

แต่โลกนี้ไม่เคยมีใครรักษาโรคเสียใจภายหลังได้ สถานการณ์
ตอนนี้คับขัน มีเพียงเจ้าตายช้าอยู่เท่านั้น!

อำพันทะเลในกระถางสำริดเผาไหม้ซ้ำๆ กลิ่นหอมวนเวียนกำซาบ
เข้าไปในใจ เพียงแต่ยามนี้หมดแล้วไม่เพียงไม่อาจทำให้คนมีสติแจ่มชัด
กลับชวนให้หงุดหงิดยากจะทานทน จูอวินเหวินถีบกระถางกำยาน
จนล้มอย่างห้วนเสีย

เสียงกระถางกำยานดังก้องภายในตำหนัก คนอื่นๆ ต่างเสียบกริบ
ไม่นานจนที่ได้นำหนังสือกราบทูลเข้ามา บนนั้นมีตัวหนังสือ
เพียงบรรทัดเดียวคือเมืองหยางโจวถูกยึด ข้าหลวงตรวจการหวังปิ่น
ยอมแพ้โดยไม่รบ!

หยางโจวกับหนานจิงอยู่ห่างกันเพียงสองร้อยลี้เท่านั้น ผ่าน
หยางโจวแล้ว จูตี้ยอมข้ามแม่น้ำฉางเจียงตรงสู่เมืองหลวงได้อย่าง
รวดเร็ว สำหรับจูอวินเหวิน ตอนนี้ขาดอีกเพียงก้าวเดียวตนก็จะถูก
เสด็จอารักขาถึงตัว หรือว่าตนจะต้องกลายเป็นจักรพรรดิองค์แรกของ
ต้าหมิงที่ถูกแย่งชิงบัลลังก์ จูอวินเหวินเหมือนถูกสูบพลังทั้งหมดออกไป
จากร่างกายและทรุดนั่งลงบนบัลลังก์มั่งกรอย่างแรงอีกครั้ง สีหน้า
หดหู่สิ้นหวัง ไม่เหลือความมีชีวิตชีวาอยู่แม้แต่น้อย

ครั้งนี้เราไม่ได้ลุกขึ้นอีก

---

* ลิดรอนอำนาจเจ้าศักดิ์นา (เซวียฟาน) เป็นนโยบายที่กษัตริย์ตั้งอำนาจปกครองและการทหารจากฮ่อง
หรือโหวผู้ครองแคว้นศักดิ์นากลับคืนสู่ส่วนกลางเพื่อกอบกู้ฐานะของตนให้มั่นคง แต่เพราะนโยบายนี้
มักส่งผลกระทบต่อเรื่องผลประโยชน์ จึงมักก่อให้เกิดความปั่นป่วนทางการเมืองหรือการปะทะด้วย
กำลังทหาร

เนิ่นนานผ่านไป เขาเอ่ยถามขุนนางที่ปรึกษาข้างกายสองคน ด้วยสีหน้าเศร้าสลด "เสนาบดีทั้งสอง สถานการณ์คับขันเช่นนี้แล้ว เราควรทำอย่างไรดี"

ขุนนางที่ปรึกษาสองคนนี้คือฟางเซี่ยวหูและหยางอิงเหิง ผู้โด่งดัง ฟางเซี่ยวหูความรู้กว้างขวาง หยางอิงเหิงเชี่ยวชาญกลอุบาย ล้วนเป็นที่ปรึกษาข้างกายที่จูลินเหวินไว้วางใจมากที่สุด ฟางเซี่ยวหู นิ่งคิดเล็กน้อยก่อนพูดขึ้นว่า "กระหม่อมมีแผนยื้อเวลาอยู่ เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะพูดหรือไม่พะย่ะค่ะ"

"เจ้าไม่ต้องคิดมาก แผนยื้อเวลาที่ว่าคืออันใดรีบพูดมาเถอะ"

"ฝ่าบาทสามารถส่งคนไปให้คำมั่นว่าจะแบ่งดินแดนให้เยียนอ่อง เพื่อยื้อเวลาไว้สักพักหนึ่ง รอให้การเกณฑ์พลของพื้นที่ทางตะวันออก เจริญได้เสร็จเรียบร้อย ทพเราย่อมต่อสู้ตัดสินแพ้ชนะกับพวกกบฏ บนแม่น้ำฉางเจียงได้พะย่ะค่ะ" ทหารของเยียนอ่องส่วนใหญ่เกิดและเติบโตทางเหนือ ไม่เชี่ยวชาญการบังคับเรือ หากยื้อเวลาและไปต่อสู้กันบนแม่น้ำ แพ้ชนะย่อมยากที่จะตัดสินได้ชัดเจน ฟังดูแล้ว นี่เป็นกลอุบายที่ดีจริงๆ

จูลินเหวินฟังดูแล้วเห็นว่าพอมีโอกาสพลิกสถานการณ์อยู่บ้าง จึงเอ่ยถามด้วยความยินดีระคนสงสัย "เจ้าคิดว่าอุบายนี้จะใช้ได้จริงๆ หรือ"

ฟางเซี่ยวหูพูดอย่างมีแผนการ "แผนการครั้งนี้สำคัญที่การโน้มน้าว ขอเพียงให้องค์หญิงซึ่งเจิงออกหน้า สถานการณ์ย่อมพลิกผันได้พะย่ะค่ะ!" องค์หญิงซึ่งเจิงเป็นญาติผู้พี่ของจูลี้ การส่งนางออกไปโน้มน้าวฟังดูแล้ว ก็เป็นบุคคลที่เหมาะสมมากจริงๆ

ฟางเซี่ยวหูเห็นจูลินเหวินไม่ได้คัดค้าน จึงถอยออกจากตำแหน่ง

เตรียมตัวดำเนินการตามแผนยื้อเวลาอย่างเร่งรีบ

ภายในตำหนักเหลือเพียงหยางอิงเหนิงพระอาจารย์ของจวูวินเหวิน เขาเห็นฟางเซี่ยวหู่จากไปไกลแล้ว จึงเอ่ยเสียงค่อย "ด้วยนิสัยของเยียนอ๋องที่ฝ่าบาทรู้จัก ทรงคิดว่าแผนการนี้จะสำเร็จจริง ๆ หรือพะยะค่ะ"

แววตื้นเต็นยินตีบนใบหน้าของจวูวินเหวินคงอยู่เพียงชั่วครู่และหายไปอีกครั้ง สีหน้าเขาหมองหม่นกว่าเดิม ความเจ็บของเขาทำให้ภายในตำหนักตกอยู่ในความเงียบงันไปด้วย เขาหาใช่คนละเอียดอ่อนไร้ความสามารถ หากวิเคราะห์ให้ละเอียดย่อมเข้าใจเหตุผลที่แฝงอยู่เนิ่นนานผ่านไปจึงเอ่ยปากในที่สุด "เรารู้จักเสด็จอาต๋ิเกินไป รู้จักเขาดีเกินไป...หมาป่าเดินทางพันลี้จะยอมถอยก่อนการเปิดศึกได้อย่างไร แผนการครั้งนี้ของเซี่ยวหู่เกรงว่าคงไม่อาจบรรลุแล้ว"

นับแต่โบราณมา การก่อกบฏถ้าไม่สำเร็จก็ต้องตาย ชัยชนะอยู่แค่เอื้อมแล้วจะยอมยกผลประโยชน์ให้คนอื่นได้อย่างไร โดยเฉพาะคนมักใหญ่ใฝ่สูงอย่างจู้ตี้ หากอีกฝ่ายมากเมตตาคงไม่ก้าวมาถึงขั้นนี้ คิดจะเอาเงื่อนไขการแบ่งดินแดนมาต่อรองกับจู้ตี้เพื่อยื้อเวลาการโจมตีออกไปอีกสักระยะ เกรงว่าคงเป็นเพียงความเพ้อฝันของคนโง่เท่านั้น องค์หญิงซึ่งเจ็งไม่มีความสามารถเช่นนี้ จู้ตี้เองก็ไม่มีจิตใจตั้งงาม

หยางอิงเหนิงใคร่ครวญอยู่นานมาก เขาเก่งกาจเรื่องเอาตัวรอดมาแต่ไหนแต่ไร แต่กลับไม่มีความรู้ด้านการปกครอง ยามนี้สิ่งที่คิดย่อมเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ในที่สุดเขาก็เอ่ยปากอย่างระมัดระวัง "ฝ่าบาทเช่นนั้นจะวางแผนล่วงหน้า..."

เขาไม่กล้าพูดจนจบ แต่ความหมายชัดเจนมากแล้ว ตอนนี้ไม่มีใครขัดขวางจู้ตี้ได้ สงครามครั้งสุดท้ายนี้เกรงว่าคงโศกร้ายมากกว่าโชคดี ยามนี้ย่อมต้องเตรียมการทั้งสองทาง วางแผนหลบหนีล่วงหน้า

หากเมืองถูกยึดไว้ เพียงแต่หากคำพูดนี้เป็นผู้อื่นพูด ในยามคับขัน เช่นนี้ย่อมกลายเป็นการบั่นทอนให้ทหารเสียขวัญกำลังใจ ต้องถูกตัดหัวนอกประตูเหมินแน่นอน! ทว่าหยางอิงเหิงเป็นพระอาจารย์ของ จูวินเหวิน ทั้งยังเป็นหัวหน้ากนักรบเทียนจาง หน้าทีของเขาคือการปกป้องจักรพรรดิ คำถามนี้เขาเป็นคนเอ่ยถามจึงเหมาะสมแล้ว อีกทั้งยังจำเป็นต้องถาม เพราะตราบไต่ที่ยังมีชีวิตอยู่ย่อมมีโอกาสในการชิงบัลลังก์กลับคืนมา

จูวินเหวินหัวเราะ "มาถึงขั้นนี้แล้วจริงๆ หรือ"

หยางอิงเหิงถอนหายใจ พูดอย่างอับจน "ฝ่าบาททรงเมตตาอาวีศวรค์ต้องคอยช่วยเหลือแน่นอน แต่พวกกระหม่อมในฐานะนักรบพลีชีพย่อมต้องเตรียมพร้อมรับมือกับสถานการณ์เหล่านี้ หวังเพียงว่าจะเป็นการป้องกันไว้ก่อนเท่านั้นพะย่ะค่ะ"

จูวินเหวินพูด "พระอาจารย์หยางไม่ต้องปลอบใจเราหรอก ไยเราจะไม่รู้ว่าสถานการณ์ตอนนี้เป็นอย่างไร เราแค่ไม่อยากยอมจำนนต่อเสด็จอาเท่านั้น ศึกครั้งนี้ต่อให้พ่ายแพ้ก็ต้องทำให้จูตี้กินไม่ได้ นอนไม่หลับ ทั้งยังจะทำให้ผู้คนทั่วหล้าจดจำไว้ว่าเราจูวินเหวินกลับมาได้ทุกเมื่อ!"

หยางอิงเหิงก้มศีรษะตอบ "เรื่องนี้แน่นอนพะย่ะค่ะ ต่อให้ถึงเวลาที่ต้องจากไปจริงๆ ก็ต้องทำให้เยียนอ่องคาดไม่ถึง ทำให้เขามีชีวิตอยู่อย่างกระวนกระวายทุกวันระหว่างที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ นอกจากนี้กระหม่อมคิดแผนการอีกอย่างหนึ่งได้ ต่อให้เยียนอ่องได้เป็นจักรพรรดิแล้ว วันหน้าฐานะของเขาก็จะไม่ถูกต้องและไม่เป็นที่ยอมรับ"

คำพูดลึกลับของหยางอิงเหิงทำให้จูวินเหวินอารมณ์ดีขึ้นเล็กน้อย ก่อนเอ่ยด้วยเสียงดังกังวาน "พระอาจารย์หยาง รีบเรียกตัว

เยี่ยซีเสียน เยวี่ซง เหมยอิน เจิงจู้ และหวังเยวี่เข้าวัง! เราต้องการให้
ทุกคนเตรียมการให้เสร็จภายในสิบห้าวัน เราจะขโมยมังกรสลัหงส์*
ทำให้ฟ้าดินสะเทือน!"

"กระหม่อมนี้อมรับพระบัญชา!"

---

* ขโมยมังกรสลัหงส์ มีความหมายเหมือนลักชื่อเปลี่ยนเส้า เป็นสำนวน หมายถึงการสืบเปลี่ยนโยกย้าย
นำของปลอมไปหลอกลวงอีกฝ่าย

บทที่ 1

ปืนชื่อหลวงพ่่น้ำ

ตอนนี้คือรัชศกหย่งเล่อปีที่หก ฤดูใบไม้ร่วง
ฉินหมิงได้เข้าหน่วยกลไกตามที่ใฝ่ฝันในที่สุด ส่วนไปฉีก็ถูกย้ายไป
หน่วยหลักษณั์

หน่วยหลักษณั์ตั้งอยู่นอกเมืองในพื้นที่ที่ค่อนข้างห่างไกลผู้คน
ป่าลึกทางไกล ชีวิตในแต่ละวันสงบเงียบสันโดษ นับว่าเหมาะสมกับ
นิสัยของไปฉี ส่วนหน่วยกลไกของกองกำลังจินอู่เป็นสถานที่ที่ฉินหมิง
เลื่อมใสมานาน สำหรับฉินหมิงที่ชอบประดิษฐ์คิดค้นมาตั้งแต่เล็ก
หน่วยกลไกนี้เปรียบดังถ้ำสวรรค์แดนเซียนบนโลกมนุษย์ การได้เข้ามา
อยู่หน่วยกลไกนับว่าได้เติมเต็มความอยากรู้อยากเห็นครั้งใหญ่ของเขา
แล้ว

หน่วยกลไกของกองกำลังจินอู่ปัจจุบันตั้งอยู่ทางทิศตะวันตก
เฉียงเหนือของเมืองหลวง อยู่ใกล้กับคลังอาวุธ ปกติมีหน้าที่ผลิตอาวุธ
และเครื่องมือให้กองกำลังจินอู่ แม้ว่าแปดกองการแห่งราชสำนักหมิง
จะมีกองสรรพาวุธที่ทำหน้าที่ผลิตอาวุธโดยเฉพาะเช่นกัน แต่หน้าที่หลัก

ของหน่วยกลไกกับกองสรรพาวุธยังคงแตกต่าง กองสรรพาวุธเน้นการผลิตอาวุธและเครื่องป้องกันต่างๆ เป็นหลัก เช่น ดาบ กระบี่ ทวน ง้าว ชูตและหมวกเกราะ หรือแม้แต่ปืนไฟและปืนใหญ่ แต่หน่วยกลไกทำหน้าที่ผลิตเครื่องมือและเครื่องป้องกันที่ใช้ดับเพลิงโดยเฉพาะ เช่น ถังน้ำ ปืนพ่นน้ำ บันไดเมฆ รถหลายก้ำแพง รถมังกรพ่นน้ำ เสือกันไฟ เกราะกันไฟ เป็นต้น เครื่องมือเหล่านี้ไม่ได้มีไว้ทำร้ายโจมตี แน่นอน บางครั้งเวลาวางช่างฝีมือจะสร้างหุ่นหรือเครื่องมือขึ้นมาเพื่อความบันเทิง ตอนคัดเลือกกองครักษ์จินอู๋ รูปสลักหินบนเขาหมิงเจวียก็คือผลงานล้ำเลิศของคนเหล่านี้ เห็นได้ว่าคนที่ชอบคิดค้นกลไกส่วนใหญ่ล้วนยังมีจิตใจเหมือนเด็ก

ตอนนี้หน่วยกลไกถ้านับรวมหลิวไท่อันและเจ้าหน้าที่ระดับสูงคนอื่น ๆ ก็ยังมีสมาชิกไม่ถึงสองร้อยคน มากกว่าหน่วยหลักขงฉินและหน่วยซุ่มบดดาบรวมกันเล็กน้อยเท่านั้น การมาถึงของจินหมิงจึงทำให้หลิวไท่อันตื่นเต้นยินดีอย่างมาก วันแรกเขาพาจินหมิงเดินชมทั่วบริเวณด้วยตัวเอง เพื่ออธิบายสถานการณ์และภาพรวมของหน่วยกลไก ทั้งยังฝากความหวังไว้กับจินหมิงอย่างมาก

เพียงแต่หลิวไท่อันผู้นี้มักจะประหลาดเล็กน้อย แม้เขาจะสังกัดหน่วยกลไก แต่กลับไม่มีความรู้เรื่องกลไกเลย พูดยังไงก็ต้องคือรู้หลักการเพียงเล็กน้อยและลงมือปฏิบัติจริงไม่ได้ ทว่าคนผู้นี้ทำการอันใดเปิดเผยตรงไปตรงมา ยามอยู่กับลูกน้องไม่วางท่าแม้แต่บ่อย ทหารรักษาพระองค์ทุกระดับในหน่วยกลไกจึงยินดีที่จะร่วมงานกับเขา แม้จะไม่เชี่ยวชาญเรื่องกลไก แต่ประสานงานเรื่องต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม นับเป็นหัวหน้าที่ไม่เลว

หลิวไท่อันสนใจจินหมิงตั้งแต่อ่อนหน้านั้นแล้ว หลังจากลุงอี

มาแนะนำ เขาก็ยังตั้งตารออีกฝ่ายเหมือนเจ้าบ่าวรอเจ้าสาว ในที่สุดวันนี้ฉินหมิงก็มาเสียที เขาพาฉินหมิงเดินชมหน่วยกกลไกจนทั่วด้วยตัวเอง พาให้คนอื่น ๆ ต่างคับข้องใจ คิดว่าเจ้าหนุ่มผู้นี้ไม่ธรรมดา เข้าเป็นสมาชิกกองกำลังจินอู๋ไม่กี่เดือนก็ได้รับการปฏิบัติอย่างดี เรื่องเช่นนี้พบเห็นได้ไม่มากนักจริง ๆ

ไม่นานทั้งสองคนก็มาถึงสิ่งก่อสร้างกว้างใหญ่แห่งหนึ่ง เรียกว่าสิ่งก่อสร้างแต่แท้จริงแล้วเป็นเพียงกำแพงสูงที่ก่อขึ้น ด้านบนมีหนึ่งสักหลาดกันฝนซึ่งอยู่เท่านั้น ดูเรียบง่ายยิ่ง แต่กันฝนได้ อากาศถ่ายเทพื้นที่กว้างขวาง ที่สำคัญคือมีแสงสว่างเพียงพอ เหมาะเป็นสถานที่สำหรับสร้างหุ่นและกลไกอย่างยิ่ง

หลิวไท่อันพูด "ที่นี่คือโรงกลไกของหน่วยกลไก ไป พวกเราเข้าไปดูกัน"

ขณะที่ทั้งสองคนกำลังจะก้าวเข้าไป ก็มีนายกองร้อยคนหนึ่งวิ่งเข้ามาอย่างเร่งรีบและค้อมกายก้มศีรษะ "คารวะหัวหน้ากองพันหลิว! ไม่รู้ว่่วันนี้หัวหน้ากองพันจะมาเยือนจึงไม่ได้ออกมาต้อนรับ!"

หลิวไท่อันผงกศีรษะก่อนแนะนำว่า "ท่านนี่คือฉินหมิงเจิงผู้รับผิดชอบดูแลโรงกลไก นายกองร้อยจง นี่คือฉินหมิง เป็นองครักษ์ที่เพิ่งย้ายมาใหม่ อย่าเห็นว่าเขาอายุน้อยด้อยประสิทธิภาพ ทั้งจริงแล้วความสามารถร้ายกาจทีเดียว ตอนนี้นับเป็นคนดังคนหนึ่ง!"

ทั้งสองคนผงกศีรษะทักทายกัน สายตาที่ฉินหมิงเจิงมองฉินหมิงมีความซับซ้อนอยู่หลายส่วน เขาคิดในใจว่า เจ้าหนุ่มผู้นี้เป็นทหารใหม่ที่เพิ่งเข้ากองกำลังจินอู๋ได้ไม่กี่ครั้งปี ไยต้องเห็นสำคัญถึงเพียงนี้

แต่เนื่องจากมีหลิวไท่อันอยู่ เขาก็ยังคงปั้นยิ้มและเดินนำทางข้างหน้า เมื่อเลิกฝ่าม่านขึ้น ภาพที่สะท้อนเข้าสู่สายตาคือบรรยากาศ

การทำงานอย่างแข็งขัน ช่างนับร้อยคนกำลังเร่งมือทำงาน กลไกมากมายสำเร็จไปครึ่งหนึ่งแล้ว มีรถฉีดน้ำที่ถูกปรับแก้ ห่อไม้ที่ถอดชิ้นส่วนประกอบใหม่ได้ ทั้งยังมีเครื่องมือกันไฟกันน้ำนานาชนิด และหุ่นที่เดินไปรื้อกำแพงเองได้ ทว่าสิ่งที่สะดุดตาที่สุดคือวัตถุขนาดใหญ่โตมหินพาร์ที่อยู่ตรงกลาง ของสิ่งนั้นรูปทรงกลมป่องและยาวถึงห้าจ้ง เป็นซากวาฬที่ถูกลากเข้ามาในค่ายของกองกำลังจีนอยู่เมื่อวันก่อน แต่ซากวาฬนี้ถูกทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว เหลือไว้เพียงหนังที่เหนียวแน่นและแข็งแรง บนหนังวาฬใช้สีพิเศษวาดลวดลายสัตว์ประหลาดในท้องทะเลลงดังตาอย่างดุเดือด แยกเขี้ยวยิงฟัน คู่มือชีวิตชีวชาติเดียว

ช่างฝีมือเหล่านี้กำลังดึงลากถุงหนังที่เต็มลมเข้าไปแล้วขึ้นไปบนรถไม้คันใหญ่ จากนั้นใช้เชือกกับโครงไม้ยึดประกอบ เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วนี่ย่อมเป็นปืนชื่อหลงพ่นน้ำที่มีชื่อเสียงโด่งดัง!

จินหมิงพูดอย่างตื่นเต้น "คิดไม่ถึงว่าจะเสร็จเร็วขนาดนี้ ช่างฝีมือหน่วยกลไกช่างเก่งกาจจริงๆ!"

หลิวไท่อันกระหยิ่มใจทีเดียว "ปืนชื่อหลงหายสาบสูญไปสี่สิบกว่าปีแล้ว ในที่สุดก็จะได้ทอดโฉมอีกครั้งด้วยฝีมือของหน่วยกลไกของข้า! ว่ากันว่าระยะยิงของปืนชื่อหลงไกลถึงสามสิบกว่าจ้ง เวลายิงน้ำออกมาเหมือนมังกรวารีพุ่งจากทะเล คล้ายพายุฝนเทกระหน่ำ หากใช้ในการดับไฟย่อมเป็นอาวุธร้ายกาจชิ้นหนึ่ง นายกองร้อยจง ข้าว่าปืนพ่นน้ำนี้ประกอบใกล้เสร็จแล้ว วันนี้จะลองทดสอบอาวุธภาพได้หรือไม่"

จนหมิงเง็กก็มึนศีรษะตอบ "เรียนหัวหน้ากองพันหลิว อีกครึ่งชั่วโมงก็จะประกอบเสร็จเรียบร้อยแล้ว น่าจะไม่มีปัญหาอันใดขอรับ"

หลิวไท่อันยินดีปรีดา รีบออกคำสั่ง "เช่นนั้นอีกครั้งช่วยยามให้ทดสอบอาวุธภาพของเจ้าปลายักษ์ตัวนี้ที่นอกประตูตั้งไว้! จินหมิง

เจ้าตามข้ามาด้วย!"

ทุกคนต่างก็ศีรษะรับคำ "รับทราบ!"

ครึ่งชั่วยามถัดมา นอกประตูตั้งไหว

ดวงอาทิตย์เคลื่อนคล้อยไปทางทิศตะวันตก แม่น้ำฉินไหวรอบนอก ถูกปกคลุมด้วยประกายสีทอง ดูคล้ายแถบผ้าสีทองผืนหนึ่ง รถคันใหญ่ ที่คลุมด้วยผ้าสีดำถูกเข็นออกมาจากประตูเมือง ทหารเฝ้าประตูและชาวบ้านที่อยู่ใกล้ๆ ต่างถูกวัตถุขนาดใหญ่โตมโหฬารนี้ดึงดูด ยืนล้อมวง มุงดูกันแน่น หลิวไท่อัน จงหมิงเจิง และคนอื่นๆ ยืนอยู่บนป้อมประตู ตั้งไหวอย่างภาคภูมิใจ สั่งการให้กองรักษารั้วเงินอุหน่วยกลไกปรับตำแหน่ง การตั้งวางปืนชือหลง รถเคลื่อนไปจอดอยู่บนสะพานหินนอกเมือง ตรงนี้ สะดวกต่อการสูบน้ำขึ้นมาและยังออกไป ทั้งยังสะดวกต่อการเข็นรถ กลับเข้าไปในเมือง

คนของหน่วยกลไกเล็กผ้า เผยให้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของ ปืนพ่นน้ำ ถู่น้ำที่ทำจากหนังปลาแขวนอยู่บนโครงไม้ขนาดใหญ่ นอกจากขนาดที่ค่อนข้างใหญ่แล้ว ไม่ได้มีอันใดต่างไปจากเดิมมากนัก

ช่างของหน่วยกลไกเริ่มสูบน้ำเข้าไปในถู่น้ำ ไม่นานมันก็พองออก หนึ่งวาฟูกขยายจนสุด ลายเกล็ดสีเขียว ตาพยัคฆ์ และหนวดมังกรที่ วาดอยู่บนหนังปลายามนี้ดูเหมือนมีชีวิต เหมือนมีปลามังกรตัวใหญ่ กระโดดออกมาจากแม่น้ำฉินไหวจริงๆ เตรียมตัวพ่นน้ำให้ความชุ่มชื้น กับผืนแผ่นดิน

ชาวบ้านที่มุงดูเคยเห็นเครื่องมือชิ้นใหญ่ขนาดนี้เสียที่ไหน แต่ละคนสีหน้าตื่นตะลึง แม้แต่ทหารเฝ้าประตูเมืองยังพากันส่งเสียง อุทานออกมา บอกว่าเป็นตัวประหลาดตัวใหญ่!

หลิโวอันผกศีระะอย่างพึงพอใจ เขาโบกธงผืนเล็กในมือและตะโกนสั่ง "เป้าหมายคือทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ยิง!"

ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของปืนชื่อหลงพ่นน้ำเป็นแม่น้ำฉินไหว คนของหน่วยกลไกจุดกองไฟแถวหนึ่งไว้บนคลองที่อยู่ห่างออกไปสามสิบจั้งแล้ว ไฟถูกจุดอยู่ในอ่างทองแดงที่วางอยู่ในเรือไม้ ครั้นนาม้วนตัวลอยขึ้นมา ดูเหมือนเกิดเพลิงไหม้จริงๆ

องครักษ์จินอุ๋นหน่วยกลไกยี่สิบกว่าคนหมุนรอกอย่างพร้อมเพรียง เกิดเสียงดังสนั่น หลักการของปืนชื่อหลงคือการหดโครงไม้เข้าด้วยกันอย่างรวดเร็ว บีบอัดถุงน้ำที่อยู่ในโครงไม้ในเวลาทีสั้นที่สุด ให้น้ำพุ่งออกไปทางปากมังกรในช่วงพริบตา กลายเป็นสายน้ำที่พุ่งออกไปอย่างแรง บรรลุจุดประสงค์ในการยิงระยะไกล

ดังนั้นแรงบีบ ความเร็ว ตลอดจนความแข็งแรงของถุงน้ำจึงเป็นสิ่งที่ขาดไปไม่ได้แม้แต่อย่างเดียว ความจริงก็คือถุงน้ำทั่วไปที่ถูกปรับปรุงให้มีขนาดใหญ่ขึ้น จากถุงน้ำหนังแกะขยายใหญ่เป็นถุงน้ำหนังวาฬ ความคิดของหลิโวอันดีมาก ถุงน้ำใบใหญ่ขนาดนี้ถ้าฉีดน้ำออกไปได้ในคราวเดียว จะต้องกลายเป็นสายน้ำที่มีอำนาจน่าตกใจแน่ ส่งผลให้ดับไฟได้อย่างรวดเร็ว ถึงขั้นบรรลุเป้าหมายในการดับไฟบนที่สูงได้!

แต่เขาสลึมึกไปว่าถึงอย่างไรความเร็วในการบีบอัดด้วยกำลังคนก็ช้าเกินไป แม้อองครักษ์จินอุ๋นหลายสิบคนจะออกแรงหมุนถาดหมุนอย่างเต็มที่แล้ว แต่ผลลัพธ์ที่ได้ยังอยู่ห่างจากผลลัพธ์ที่หลิโวอันต้องการอีกมาก เพิ่งจะบีบถุงน้ำ น้ำก็ฉีดพุ่งออกไปช้าๆ ไม่ว่าทุกคนจะพยายามหมุนถาดหมุนอย่างไร ระยะยิงก็อยู่ที่สิบกว่าจั้งเท่านั้น ห่างจากเป้าหมายสามสิบจั้งของพวกเขาเกินไป

ทุกคนผิดหวังอย่างยิ่ง สีหน้าของหลิโวอันไม่สบอารมณ์เล็กน้อย

เว่ยตงโหวตตั้งความหวังกับปิ่นชื่อหลงของเขาไว้มาก หากมีอานุภาพเพียงเท่านั้นย่อมกลายเป็นว่าเขากระเรื่องเล็กอวดกระทำใหญ่*

หลิวไท่อันไม่ยอมแพ้ ออกคำสั่งให้ลองอีกครั้ง ทำเช่นนั้นซ้ำไปมาสายน้ำยังคงไปได้ไกลราวสิบจั้งเท่านั้น ระยะเวลายังไม่เพิ่มขึ้นแต่อย่างใด แต่กลับเป็นองค์กรกษัตริย์จีนอยู่ซึ่งทำหน้าที่หมุนถาดหมุนที่เริ่มออกอาการเหนื่อยล้า ความเร็วลดลงทุกที

สีหน้าของหลิวไท่อันไม่พอใจอย่างยิ่ง เห็นได้ชัดว่าในใจยังไม่อยากยอมแพ้ เขายังอยากลองดูอีกครั้ง ทว่าตอนนี้ท้องฟ้าใกล้จะมืดแล้ว หากทดลองอีกครั้งแล้วยังไม่ได้ระยะยั้งที่ต้องการย่อมต้องกลับไปออกแบบใหม่ทั้งหมด

ใต้ประตูเมือง องค์กรกษัตริย์จีนแต่ละคนเริ่มสูบน้ำเตรียมตัวทดลองอีกครั้ง คราวนี้ฉินหมิงที่อยู่ด้านข้างเอ่ยปากในที่สุด "ใต้เท้า ผู้น้อยคิดว่าทดลองต่อไปก็ไม่ได้ผลลัพธ์ที่ดีกว่านี้"

หลิวไท่อันหันไปถาม "ความหมายของเจ้าคือ..."

ฉินหมิงตอบ "หากต้องการระยะยั้งไกลกว่านี้ ย่อมต้องบีบถ่วงน้ำให้เร็วยิ่งขึ้น แต่กำลังคนมีขีดจำกัด เห็นได้ชัดว่านี่เป็นความเร็วสูงสุดของพวกเขาแล้ว ทดลองต่อไปก็ไม่ได้มีความหมาย แต่หากเปลี่ยนให้ข้างมาลากดึงแทน ความเร็วย่อมไม่เหมือนกัน"

ฉงหมิงเจิงที่อยู่อีกด้านหัวเราะออกมา "ข้าคิดว่าจะมีวิธีดีๆ เสียอีก ข้างล้วนอยู่ในโรงฝึกข้าง องค์กรกษัตริย์จีนเป็นผู้ควบคุมดูแล พวกเราจะใช้ข้างต้องผ่านการขออนุญาตหลายขั้นตอน วันหน้าทุกครั้งที่เวลาจะใช้ปิ่นชื่อหลงพวกเราจะต้องไปขอร้ององค์กรกษัตริย์จีนอย่างนั้นหรือ เหลวไหล

* ยกเรื่องเล็กอวดกระทำใหญ่ เป็นสำนวน หมายถึงนำสิ่งที่ไม่ได้มีประสิทธิภาพหรือสำคัญมากพอมาวาดอ้าง กระทำการเกินกำลังหรือเกินความเป็นจริง

เกินไปแล้ว!"

นายกongร้อยอีกคนหัวเราะหยัน "คนของกองกำลังจีนอ๊ไม่น่าคบหาด้วย ยืมช่างของพวกเขามาใช้ ยังมีผู้ดับไฟด้วยตัวเอง"

"นั่นสิ ถึงอย่างไรดับไฟไม่ได้ก็ไม่ใช่ความรับผิดชอบของพวกเรา แต่ถ้าต้องขอรับรองครักษ์จีนอ๊ ย่อมเป็นการหาเรื่องใส่ตัวชัดๆ!"

ฉินหมิงเห็นคนเหล่านี้ไม่เห็นด้วยกับความคิดของตนก็ไม่โกรธกลับยิ้มพูด "สิ่งที่ได้ทำทั้งหลายพูดมาล้วนถูกต้อง แต่ข้อเสนอของข้าไม่ได้ให้เปลี่ยนเป็นช่าง ทว่าเป็นการใช้วิธีการหนึ่งต่างหาก"

ทุกคนงุนงง ถามเป็นเสียงเดียวกัน "แล้วเป็นวิธีการใดเล่า"

ฉินหมิงตอบ "ให้จุกปิดน้ำตรงทางออกของน้ำ บีบอัดดันน้ำให้ถึงระดับหนึ่งก่อน แล้วค่อยเปิดจุกกะทันหัน สายน้ำย่อมรุนแรงยิ่งขึ้น!"

วิธีการนี้ง่ายมาก แต่กลับดูเป็นไปได้อย่างยิ่ง สองตาของหลิวไท่อันเป็นประกายทันที เขาปรบมือเอ่ยว่า "วิธีนี้ดี! นายกongร้อยจง หน่วยกลไกของพวกเรามีจุกอุดน้ำอยู่ไม่ใช่หรือ รีบไปเอามาลองดูเร็ว!"

จุกอุดน้ำที่ว่าทำจากไม้พิเศษชนิดหนึ่ง พอแช่น้ำแล้วจะขยายตัวขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งปิดช่องทางไว้ได้โดยสมบูรณ์ เว้นแต่จะเผาด้วยไฟหาไม่แล้วไม่มีทางเปิดออกได้ ของสิ่งนี้หน่วยกลไกตั้งใจทำขึ้นเพื่อใช้ป้องกันเพลิงไหม้ในสถานที่ที่มีความพิเศษ วิธีใช้โดยทั่วไปคือแขวนรางน้ำไว้บนสิ่งก่อสร้างหลายราง รางน้ำนี้ทำจากไม้และทาน้ำอย่างรักเคลือบกันน้ำ ขณะเดียวกันก็เจาะรูไว้สลับกว่ารู เมื่อสิ่งก่อสร้างเกิดเพลิงไหม้ ไฟไหม้ถึงรางไม้เมื่อไร จุกนี้จะหดตัวและหลุดออกมาปล่อยสายน้ำดับไฟ

ฉินหมิงจึงส่งคนไปนำจุกไม้ขนาดใหญ่มาโดยเร็ว องครักษ์จีนอุ้หลายคนนำจุกขนาดเท่าขามใบเล็กมาอุดทางออกของน้ำ จากนั้น

เหล่าน้ำลงไป จุกไม้เริ่มขยายใหญ่ขึ้นจนมีขนาดเท่ากับสามปากกว้าง
อุตทางน้ำออกไว้อย่างแน่นอน

หลิวไต้หวันออกคำสั่งให้เริ่มบีบอัดยิมน้ำอีกครั้ง เสียงร้องตะโกน
อย่างพร้อมเพรียงลอยมา องค์กรจีนผู้ทั้งหมดรวบรวมเร็วแรงหมุนถาด
หมุนอย่างรวดเร็ว โครงไม้หดเข้าด้วยกันไม่หยุด ทางน้ำออกถูกยึด
ด้วยจุกไม้ สายน้ำพุ่งออกไปไม่ได้ ถู้น้ำจึงพองตัว ขยายตั้งจนรูปร่าง
เริ่มบิดเบี้ยว แทบจะระเบิดออกมา

นายกองร้อยคงที่อยู่ด้านข้างเป็นกังวลเล็กน้อย "หัวหน้ากองพัน
ดึงจุกไม้ออกมาได้หรือยังขอรับ ขึ้นบีบต่อไป ข้าเกรงว่าถู้น้ำนี้จะรับ
ไม่ไหว..."

ฉินหมิงห้ามเขา "เมื่อครู่ข้าตรวจดูถู้น้ำแล้ว ผนังวาฟผืนนี้ถูกแช่
ด้วยน้ำสกปรกทอง คงทนแน่นเหนียวดูจทองคำบริสุทธิ์ แรงดันแค่นี้
ไม่เป็นไรหรอก แต่ที่น่ากังวลอย่างแท้จริงคือกากับด้ายที่ใช้เย็บหนัง
เข้าด้วยกันต่างหาก"

ฉงหมิงจึงพูดอย่างมั่นใจ "เรื่องนี้เจ้าวางใจ ด้ายเย็บของพวกเรา
ทอจากด้ายที่ดีที่สุด ไม่ขาดง่ายถึงเพียงนั้น!"

หลิวไต้หวันพูด "พวกเจ้ามั่นใจเช่นนั้นก็ดี ข้าอยากเห็นจริงๆ ว่า
ปืนชื่อหลงนี้จะมีอำนาจสูงสุดเพียงใด! เพิ่มแรงบีบอัดอีก!"

โครงไม้ยังคงหดเข้าด้วยกัน ผนังวาฟพองจนโป่งแสงเล็กน้อย
ถู้น้ำทั้งใบขยายตัวจนเหมือนฟองอากาศขนาดยักษ์ที่บิดเบี้ยว ส่งเสียง
ดังอืดๆ เวลานี้แค้จิ้มด้วยเข็ม ถู้น้ำก็จะระเบิดออกทันที

ชาวบ้านได้ประตุมืองกลัวว่าถู้น้ำนี้จะทนแรงบีบอัดไม่ไหว
จนระเบิดออกมา จึงเริ่มถอยหลังไปไกล หลายคนไปหลบหลังต้นไม้
เข้าไปในประตูเมือง ทะโงกศีระะออกมาดูเพียงครั้งเดียว บ้างก็ปืน

ขึ้นไปดูบนต้นไม้

ฉินหมิงได้ยินเสียงเปรี๊ยะดังมาจากถ้ำอย่างชัดเจน รู้ทันทีว่า
ค่ายที่ใช้เย็บถุงน้ำชาดไปหนึ่งจุด เห็นชัดว่าถุงน้ำใบนี้ถูกขยายอย่าง
เต็มที่แล้ว ถ้าบีบอัดต่อไปจะต้องแตกโผล่ออกมาแน่

"เปิดจุ๊กได้!" เขาร้องเตือน

องครักษ์ที่เฝ้าอยู่ข้างถ้ำน้ำมานานชูคบไฟเผาจุ๊กไม้ จุ๊กไม้เมื่อถูก
เปลวไฟก็หดตัวทันที แรงดันน้ำดีดจุ๊กไม้กระเด็นออกไป สายน้ำครั้ง
นี้พุ่งไปได้ไกลกว่าก่อนหน้านี้นัก เหมือนลูกธนูที่พุ่งออกไปอย่างรวดเร็ว
วาดเป็นแนวโค้งสีขาวกลางอากาศ

สายน้ำพุ่งข้ามแม่น้ำฉินไหวไป จากนั้นตกลงตรงกองไฟเหมือน
ฝนที่กระหน่ำลงมา เพียงครู่เดียวก็ดับกองไฟในอ่างลึบกว่าอ่างได้
ทั้งหมด

หลิวไท่อันตื่นตื่นมาก เขาตอบโหล่ฉินหมิงพร้อมเอ่ยว่า "เจ้าหนุ่ม!
ข้าดูเจ้าไม่ผิดจริงๆ!"

ยามนี้ฉินหมิงกลับพูดอย่างกระอักกระอ่วนใจเล็กน้อย "ได้ทำหลิว
ชมเกินไปแล้ว หลักๆ ยังคงเป็นเพราะปิ่นพ่นน้ำของพวกท่านสร้างมาดี
หากคุณภาพด้อยไปเพียงนิดเดียว เรื่องนี้ย่อมไม่ประสบความสำเร็จ!"

หลิวไท่อันพยักหน้า "เจ้าพูดถูก เมื่อครู่ข้าได้ยินเสียงชาดดังมาจาก
ปิ่นพ่นน้ำ คิดว่าด้านขวาล่างน่าจะมีด้ายชาดสองจุด นายกองร้อยของ
รีบไปตรวจสอบและเย็บเร็วเข้า พຼ່ງนี้ยังต้องใช้ด้ายเงินเพิ่มความแข็งแรง
อีกทีด้วย ป้องกันไม่ให้เกิดการระเบิดครั้งหน้า"

ฉินหมิงได้ยินแล้วลอบอุทานในใจว่าร้ายกาจ หลิวไท่อันผู้นี้ปกติ
ไม่แสดงความสามารถอันใด สีหน้าเต็มไปด้วยความอ่อนโยน คิดไม่ถึง
ว่าจะเป็นบุคคลเก่งกาจผู้หนึ่ง อาศัยแค่เรื่องที่เขายกแยะตำแหน่งที่

ด้ายขาดจากการฟังเสียงได้ก็รู้แล้วว่าต้องไม่ธรรมดาแน่

ทว่าจงหมิงเจิงที่ยืนอยู่ด้านข้างฟังแล้วระอึกระอ่วนใจเล็กน้อย
ดวงตาฉายแวววิษยาหลายส่วน

วันนี้ท้องฟ้ามืดแล้ว คนของหน่วยกลไกเริ่มเก็บข้าวของเตรียมตัว
กลับค่าย หลิวไท่อันพูดอย่างตื่นเต้น "วันนี้เป็นชื่อหลงแสดงอานุภาพ
เป็นครั้งแรก ช่างน่ายินดีโดยแท้! ไป พวกเจ้าไปตีมัสราที่ค่ายของข้า
เถอะ เมื่อเช้าหัวหน้ากองพันหวงผู้ส่งปลาจากแม่น้ำฉางเจียงมาให้
หลายตัวพร้อมมัสราไท่ไปเซออีกหลายไห ปลาสดๆ กินแก้ลมมัสราชั้นเลิศ
เป็นความรื่นรมย์ที่สุดแล้ว"

จินหมิงได้ยืมว่ามีกินมีดื่มก็บังเกิดความสนใจ "ไม่ทราบว่าเป็น
ปลาอันใดหรือ แม่น้ำฉางเจียงปลาไปกับปลาเตา* รสชาติดีที่สุดใน"

หลิวไท่อันชี้เขาแล้วยิ้มพูด "เจ้าแมวตะกอละ เป็นปลาไปนี่ละ
แต่ละตัวหนักสามสี่ชั่ง ตอนนี้เป็นฤดูกาลที่รสชาติเยี่ยมยอดที่สุด
พูดแล้วข้ายังน้ำลายไหล พวกเราไปกันเถอะ!"

ทุกคนได้ยืมว่ามีปลากินมีมัสราดื่มก็พากันลงจากประตูเมืองและ
เดินทางกลับค่ายอย่างเบิกบานใจ เดินไปได้ครึ่งทางก็เห็นไกลออกไป
มีคนขี่ม้าดำตรงเข้ามาอย่างรวดเร็ว ม้าห้อยตะปิงประหนึ่งสายลม
ย่ำทางหลวงที่ปูด้วยหินสีดำจนเกิดเสียงก้องกังวาน พอเข้ามาใกล้
จนเห็นได้ชัดๆ จึงพบว่าจริงคือเพี้ยกับไปฉีสองคนขี่ม้าตัวเดียวกัน

ครั้นคนเห็นทั้งสองขี่ม้ามาด้วยกันก็อดหยอกล้อไม่ได้ "นี่มัน
สตรีในหน่วยรักษาเมืองคนนั้นไม่ใช่หรือ มาคบหากับเจ้าหน้าชาวนี่
ตั้งแต่เมื่อไร"

* ปลาไป (ขาว) หมายถึงปลา Anabarilius ซึ่งมีถิ่นกำเนิดในจีนและมีหลากหลายสายพันธุ์ ปลาเตา (ดาบ) หมายถึงปลา Coilia nasus ซึ่งแพร่พันธุ์ในจีน เกาหลี และญี่ปุ่น

ฉินหมิงรีบอธิบาย "เขาคือไปฉีจากหน่วยหลักษณฺ์ ซี่มาไม่เป็น
อีเฟยจึงพาเขามาด้วย เจ้าอย่าพูดซี้ซั้ว"

ทุกคนได้ยินแล้วก็ฮือฮาทันที "อีเฟย? องค์กรฯฉินเรียกเช่นนี้ฟังดู
สนิทสนมดีทีเดียว ดูไม่ออกเลยว่าที่แท้เจ้าชอบได้เท่าจริง"

"ແ່แล้ว! แ่แล้ว! ชอบใครไม่ชอบ ดันไปชอบสาวงามภูเขาน้ำแข็ง
คนนี้ได้ยินมาว่านางรับมือยากจะตาย!"

ฉินหมิงเกือกระตาคจนหน้าแดง รีบโบกมือส่ายหน้า "จะเป็นไปได้
อย่างไร พวกเราเป็นแค่สหายนิกกันเท่านั้น อีกอย่างจิงอีเฟย ไม่...
ได้เท่าจริงผู้นี้เหมือนสตรีเสียที่ไหน..."

ทุกคนยังคงยิ้มเฝ้า "อย่าแก้ตัวเลย! ดูเจ้าสิ หน้าแดงหมดแล้ว!"

ระหว่างที่ทุกคนหยอกล้อกัน ไปฉีที่อยู่ไกลออกไปเริ่มตะโกน
เสียงดัง "ฉินหมิง พวกเราตามหาเจ้ามาลึกลับแล้ว!"

ฉินหมิงฉวยโอกาสนี้วิ่งออกจากวงล้อมของทุกคนแล้วถามว่า
"มีอันใดหรือถึงได้ร้อนใจขนาดนี้"

ไปฉีพูดอย่างอับจน "เมื่อช่วงกลางวันข้าพบได้เท่าเว่ย ได้เท่า
เลือนนัด ให้พวกเราสามคนไปรอเขาที่สำนักศึกษาหยางหมิงคืนนี้
ยามซวี"

ฉินหมิงตบหัวตัวเอง "โธ่หยา! เหตุใดถึงเลือนนัดเล่า แ่แล้วๆ
ฟ้าจะมืดแล้ว ที่สำคัญคือข้ายังไม่ได้กินข้าวเย็นเลย พวกเรากินข้าวก่อน
ค่อยไปก็ยังไม่สายใช่ไหม"

จิงอีเฟยตอบ "ยังจะกินข้าวอันใดอีก ได้เท่าเว่ยต้องการให้
พวกเราไปถึงสำนักหยางหมิงยามซวี ตอนนี้อยู่ใกล้จะถึงยามซวีแล้ว!"

ฉินหมิงบ่น "ต้องรีบร้อนขนาดนี้ด้วยหรือ"

จิงอีเฟยไม่สนใจเขาและยกสองนิ้วผิวปาก ทำอวีนหรือเจ้าดำ

ของนางวิ่งออกมาจากมุมหนึ่ง "เวลาไม่ค่อยท่า ยังไม่รีบขึ้นม้าอีก"

จินหมิงหันกลับไปมองหลิวไท่อัน สายตาเต็มไปด้วยความอาลัยและสนใจ

หลิวไท่อันยิ้มพูด "ในเมื่อได้เท่าเว่ยมีเรื่องจะมอบหมาย ย่อมต้องเป็นเรื่องสำคัญแน่ จินหมิง เจ้ารีบไปเถอะ จะช้าไม่ได้!"

จินหมิงพูดหน้าเศร้า "แต่ข้ายังไม่ได้กินข้าวเย็นเลย วันนี้ข้ากินข้าวไปแค่มื้อเดียวเอง ปลาแม่น้ำข้างเจียงของข้า ยังมีสุราไท่ไปเซา..."

หลิวไท่อันพูด "เจ้ารีบไปรีบกลับ ข้าจะเก็บไว้ให้กินแล้วกัน!"

จิงอีเฟยมุ่นคิ้ว พูดเสียงขุ่น "เหตุใดจึงไม่เอาไหนเพียงนี้! ปลาในทะเลสาบโหลวหูตัวโตกว่าวัวเสียอีก ไม่พอเจ้ากินหรือไร"

จินหมิงได้กลับ "เหมือนกันที่ไหน ปลาเหนียนพวกนั้นล้วนกินศพเป็นอาหาร!"

จิงอีเฟยไม่อยากจะพูดกับจินหมิงอีกแม้แต่คำเดียว นางตบหลังม้าพูดอย่างเฉียบขาด "หยุดพูดไร้สาระได้แล้ว ถ้าเจ้าไม่ไปพวกเราไปก่อนแล้วกัน!" พูดจบนางกับไปฉีกชีม้าดำตัวเดียวกันจากไป ที่สำคัญคือพอเจ้าดำเห็นจิงอีเฟยไปแล้ว มันก็หันหัวห้อยตะบึงตามไปอย่างรู้หน้าที่

จินหมิงเห็นเจ้าดำวิ่งจากไปก็รีบร้องว่า "เฮ้ย! เจ้าดำ เจ้าอย่าเพิ่งไปสิ! เจ้าอย่าเอาอย่างจิงอีเฟย เจ้าต้องรอข้าก่อน นี่! เจ้าดำ ไร้คุณธรรมเกินไปแล้ว รอข้าก่อน! รอด้วย!"

จินหมิงไม่สนใจปลาแม่น้ำข้างเจียงกับสุราไท่ไปเซาอันใดอีกแล้ว รีบไล่ตามเจ้าดำไปท่ามกลางเสียงหัวเราะครืนของทุกคน

หลิวไท่อันยิ้มพูด "เออละๆ! เจ้าหนุ่มผู้นี้ไม่มีลาภปาก พวกเราไปกินปลาต้มสุรากัน!"

คนกลุ่มใหญ่มุ่งหน้าไปยังค่ายทหารของหน่วยกลไก

บทที่ 2

สำนักศึกษาหยางหมิง

ภายในสำนักศึกษาหยางหมิง ใบไม้สีเขียวสะท้อนแสงจันทร์
แมลงประสานเสียง ดูจากเงาพระจันทร์ น่าจะเป็นยามไฮ่* แล้ว

ฉินหมิง ไปฉี กับจิงอีเพยยืนอยู่ใต้ระเบียงทางเดิน เฝ้ารอเว่ยตงโหว
มาถึงอย่างเงียบๆ

ทั้งสามคนบ้างตื่นเต้น บ้างร้อนใจ บ้างเงียบงัน สีหน้าแตกต่างกัน
ไป รออีกพักหนึ่ง ในที่สุดฉินหมิงกุมท้องที่ร้องโครกครากและบ่นว่า
"ไหนว่ายามชวี่อย่างไรวะเล่า ตอนนี้ยามไฮ่แล้ว ได้ทำเว่ยยังไม่มาเลย
ถ้ารู้แต่แรกข้าควรไปกินข้าวก่อน ตอนนี้อหิวจะตายอยู่แล้ว! พวกเจ้าว่า
เขาลืมหรือไม่!"

จิงอีเพยส่ายหน้าทันที "เป็นไปได้"

ไปฉีพูดเช่นกัน "ได้ทำเว่ยหาใช่คนไม่รักษาคำพูด คิดว่าคง
ติดธุระทำให้ล่าช้าไป"

ฉินหมิงพูด "ล่าช้าเช่นนี้ จะไม่ทำให้ข้าต้องหิวตายรี!"

---

* ยามไฮ่ คือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 22.59 น.

ผ่านไปอีกสักพัก ขณะที่ฉันทิมหิงหิวจนแทบจะไปแตะหญ้ากินนั่นเอง เฉากคนสายหนึ่งเดินออกมาจากข้างกำแพงบังตาในที่สุด ผู้มาสูงตระหง่าน สวมชุดสีครามสบายๆ ที่เอวมีดาบโค้งห้อยอยู่คู่กับป้ายหยกเหลี่ยม ลายวิหคชาดทอประกายวิบวาวท่ามกลางแสงจันทร์

ในราชสำนักผู้ที่พกป้ายหยกห้อยเอวเหลี่ยมลายวิหคชาดได้นอกจากเว่ยตงโหวแล้วไม่มีผู้ใดอีก

ทั้งสามคนยึดตัวตรงทันที แม้แต่ฉันทิมหิงยังค้อมศีรษะพุดอย่างเคารพนบนอบ "คารวะได้เท่าเว่ย!"

เว่ยตงโหวส่งเสียงอึมทึมว่า "มานานหรือยัง"

จิงอีเฟยตอบ "ไม่ขาดไม่เกิน หนึ่งชั่วยามพอดี"

เว่ยตงโหวเดินนำไปยังลานกว้างกลางหอ ถ้ามเสียงเรียบเรื่อย "หนึ่งชั่วยามไม่นับว่ายาวและไม่นับว่าสั้น พบเห็นอันใดต่างไปจากเดิมหรือไม่"

"ต่างจากเดิม?" ทั้งสามคนมองหน้ากัน กวาดตามองรอบด้าน หนึ่งรอบ สำนักศึกษาหยางหมิงแห่งนี้ยังคงเป็นสำนักศึกษามีระเบียบวิน ภูเขาจำลอง ต้นกล้วย กำแพงบังตา ทุกอย่างล้วนเหมือนเดิม ในเมื่อไม่มีผู้มาเยือน ทั้งยังไม่มีคนนอก ไม่รู้ยังจะมีอันใดแตกต่างออกไปได้

เว่ยตงโหวก้าวเดินช้าๆ เหมือนบังเกิดความสนุก "เอาอย่างนี้ ข้าขอถามคำถามก่อน ดูว่าพวกเจ้าตอบได้หรือไม่ ภาษิตว่าหนึ่งคนเป็น เหริน สองคนเป็นฉง แล้วสามคนเป็นอันใด"

"เป็นจิง"

"แล้วสี่คนล่ะ"

"..." คราวนี้ฉันทิมหิงกับจิงอีเฟยตอบไม่ได้แล้ว มีเพียงไปชี้ที่

ตอบว่า "สี่คนเป็นอี่*"

เว่ยตงโหวพยักหน้าและถามต่อ "อักษรตัวนี้พบเห็นไม่มาก แล้วบัดนี้ถ้ามีห้าคนล่ะ"

ห้าคนอยู่ด้วยกันจะเป็นอักษรใด คราวนี้แม้แต่ไป๋ยั้งคิดไม่ออก เพราะโลกไม่มีตัวอักษรนี้ ทว่าเป็นจิงอี่เพยที่ติดตามเว่ยตงโหว ตั้งแต่เล็กจึงเข้าใจเขามากที่สุด นางรู้ว่าเว่ยตงโหวไม่มีทางคุยเรื่องการทายปริศนาได้อย่างไรเหตุผลเช่นนี้ ต้องมีจุดประสงค์อื่นแน่นอน

นางนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่

เว่ยตงโหวกำลังบอกพวกเขาว่าที่แห่งนี้มีคนทั้งหมดห้าคน ยังมีอีกคนแฝงตัวอยู่บริเวณใกล้ๆ!

มีคนแอบสะกดรอยตามองครักษ์จีนอู้!

เพียงแต่ในสำนักศึกษาที่ว่างเปล่าแห่งนี้ศัตรูจะซ่อนตัวอยู่ที่ใดได้ ทั้งสามคนมาที่นี้ตั้งนานแล้วกลับยังไม่รู้สึกตัว คิดดูแล้วช่างน่าละอาย

จิงอี่เพยมือกุมขวานซีเสวียนที่เอว หัวคิ้วขมวดนิดๆ เตรียมพร้อมตลอดเวลา

เว่ยตงโหวส่งเสียงซู่ว่ ก่อนยิ้มพูด "ความสามารถในการซ่อนตัวของคนผู้นี้ร้ายกาจ เพียงแต่ตอนนี้อยู่เหมือนเขาจะประหม่าเล็กน้อย จึงเริ่มเผยพิรุณออกมา...พวกเจ้าตั้งใจฟังดู"

ทั้งสี่คนต่างเสียวหูฟัง ภายในลานมีเพียงเสียงแมลงฤดูใบไม้ร่วงร้อง แต่ในช่วงรอยต่อของเสียงแมลงกลับเป็นความว่างเปล่าเงียบงัน

* ตัวอักษรเหวิน (人) แปลว่าคน เมื่อนำอักษรเหวินสองตัวมาประกอบกันจะกลายเป็นอักษรจง (从) แปลว่าติดตาม เหวินสามตัวประกอบเป็นอักษรจ้ง (众) แปลว่ากลุ่มคน และสี่ตัวจะกลายเป็นอักษรอี่ (叕) ซึ่งเป็นอักษรโบราณที่เลิกใช้ไปแล้ว มีความหมายเดียวกับคำว่าอี่ (虞) ที่เป็นชื่อของอู่อู่วที่มีเมตตารธรรมชนิดหนึ่ง ในคัมภีร์กุนยามหานที่กล่าวว่าอู่วี่คือเสือขาวลายพาดดำ หางยาวเท่าลำตัว กินแต่เนื้อที่ตายแล้ว ไม่ไล่ล่าเอง

คนทั่วไปฟังเสียงดุสิ่งของล้วนชอบฟังหรือดูในภาพรวม เช่นนี้ย่อมถูกสภาพแวดล้อมรอบด้านรบกวนได้ง่าย แต่ยามยอดฝีมือฟังหรือดูย่อมรู้ว่าต้องสงบจิตใจ แยกส่วนออกมาอย่างพิถีพิถัน พิจารณาทีละส่วน พวกเขาฟังแยกส่วนทีละส่วน ในที่สุดก็พบเบาะแส

เสียงซีฟजरเด่นที่แผ่วเบาмаกดังมาจากใต้ระเบียงวน เสียงนี้ยามแผ่อยู่ท่ามกลางเสียงร้องของแมลงฤดูใบไม้ร่วงนั้นยากจะแยกแยะได้ หากเว่ยตงโหวไม่ชี้แนะ ประกอบกับคนผู้นี้ถูกเว่ยตงโหวเปิดโปงจึงประหม่าไปชั่วขณะ หัวใจเต้นเร็วขึ้น ด้วยความสามารถของพวกเขาสามคนคงไม่มีทางตระหนักได้เลย

"ออกมา!" ยังคงเป็นจิงอีเฟยที่ตอบสนองเร็วที่สุด นางแยกแยะทิศทางอย่างรวดเร็วพร้อมขยับกาย ปราดไปยังเสาที่สามทางทิศตะวันออกของระเบียงวน ขวานหยกจามเข้าไปในเสาไม้เสียงดังโครม เศษไม้ปลิวว่อนไปทั่ว เผยให้เห็นดวงตาตื่นตะลึงคู่หนึ่ง

คนผู้นี้ถึงกับซ่อนตัวอยู่ในเสาไม้ คิดได้อย่างไร!

คนรูปร่างผอมเล็กเหมือนลิงปรากฏตัวออกมาในที่สุด เขาใช้ศาสตร์การหดกระดูกซ่อนตัวอยู่ในเสาที่กว้างไม่ถึงหนึ่งจื่อ เทียบกับคนผู้นี้เสาไม้ยังนับว่าค่อนข้างกว้างด้วยซ้ำ คนผู้นี้กลอกตาแล้วพ่นอาวุธลับหลายชิ้นออกมาจากปาก เป็นตะปูเม็ดพุทราที่สายสืบใช้บ่อยที่สุด แต่จิงอีเฟยตอบสนองรวดเร็ว แค่ตะปูเม็ดพุทราย่อมไม่อาจทำร้ายนางได้ นางเปี่ยงศีระหลบและใช้มือข้างเดียวหิ้วตัวคนขึ้นมาเหมือนจับลูกไก่

จิงอีเฟยถือโอกาสนี้ออกแรงเหวี่ยงสายสืบกระเด็นไปกลางลาน เสียงกรอบบดังตามมา กระดูกขาของคนผู้นี้หัก! เขาเจ็บจนครางทว่าไม่กล้าร้องเสียงดัง และรีบตะเกียกตะกายลุกขึ้น ตัวสั่นโงนเงน

ทว่ายังคิดหนี แต่เว่ยตงโหว ฉินหมิง และไปฉียืนล้อมไว้แล้ว เขาจะมีโอกาสหนีได้อย่างไร

"เจ้าเป็นใคร"

"ใครส่งเจ้ามา!"

แต่ละคนตวาดถามอย่างเย็นชา

สายสืบผู้นี้กัดฟันแน่น สายตากลอกไปมาอย่างเจ้าเล่ห์ เห็นได้ชัดว่ากำลังคิดหาคำพูด

เว่ยตงโหวยิ้มเย็นชา "ยังต้องถามอีกรี คนผู้นี้ย่อมต้องเป็นสายสืบหนูที่กองกำลังจินฮีส่งมา สายสืบหนูล้วนมีหนิ้ว พวกเจ้าดูมือขวาของเขาสี"

ดวงตาสามคู่เพ่งมองไปอย่างพร้อมเพรียง มือขวาของคนผู้นี้มีนิ้วมือหกนิ้วจริงๆ นิ้วโป้งขนาดเล็กที่เพิ่มเข้ามามีลักษณะคล้ายขอเกี่ยว ยาวกว่านิ้วกลางเสียอีก ดูแปลกประหลาดยิ่ง

กองกำลังจินฮีเป็นหน่วยงานพิเศษที่มีชื่อเสียงโด่งดัง งานหลักคือรับผิดชอบสืบสวน จับกุม และสอบสวนขุนนางที่คิดจะก่อความวุ่นวายในกองกำลังแห่งนี้ นอกจากนายกองขบวนเกียรติยศ จอมพลผู้ทำหน้าที่ถือธงแล้ว ยังมีอาชีพอื่นๆ ที่คนนอกไม่รู้อีก เช่น คนฝึกช้างรับผิดชอบฝึกฝนช้าง ผู้คุมทัณฑ์มีอำนาจลงทัณฑ์คาดคั้นนักโทษ สายสืบหนูคอยสืบข่าว ผู้ใช้พิษวางพิษปิดปาก นักแกะรอยตามร่องรอยหลักฐาน เป็นต้น ในบรรดาคนเหล่านี้สายสืบหนูทำหน้าที่สืบสวนเสาะหาข่าวโดยเฉพาะ

ผู้ที่เป็นสายสืบหนูจะรูปร่างเล็กและผอมแห้งมาแต่กำเนิด ลักษณะคล้ายลิง ทว่าแต่ละคนวิชาตัวเบาล้ำเลิศ ย่ำหิมะได้อย่างไร้เสียง ยิ่งไปกว่านั้นคือเชี่ยวชาญศาสตร์การหุดกระดุก แผลงโฉม

และซ่อนตัวหลบหนี ไม่ว่าจะขึ้นหลังคางัดกระเบื้อง ลงดินดำบาดาล
พรางตัวซ่อนกาย ฟังไ้แยกเสียง* ล้วนเจนนัดยั้ง แต่สายสืบนุจะมี
ลักษณะเด่นอันชัดเจนที่มีอาจแก้ไขได้ นั่นคือมือขวามีหกนิ้ว ผู้คน
ล้วนมองว่าการมีนิ้วเกินเป็นความพิการ ทว่ามีเพียงสายสืบนุที่สืบทอด
ลักษณะเช่นนี้ต่อกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า ไม่รู้เป็นเพราะสาเหตุอันใด

สายสืบนุผู้นี้หลังได้รับคำสั่งจากจี้กังกก็เข้ามาฝ่าเสาไม้ลวงหน้า
หนึ่งวันและใช้ชีวิตหาตกระตุมซ่อนตัวอยู่ข้างใน ไม่กินไม่ดื่มเพื่อแอบดู
การเคลื่อนไหวขององค์กรภักษิณอุ้ พุดถึงการซ่อนตัว นักสืบทั่วไปล้วน
เลือกสถานที่ที่สะดวกตาน้อยที่สุด เช่น พุ่มหญ้า มุมกำแพง ภูเขาจำลอง
ใต้ดิน เพราะกลัวคนจะสังเกตเห็นได้ การซ่อนตัวอยู่ในเสาไม้บนระเบียง
ทางเดินที่ทุกคนต้องเดินผ่านเช่นนี้ นับว่าเหนือความคาดหมาย

แต่ใคร่ครวญให้ละเอียด ระเบียงวนแห่งนี้ตั้งอยู่ตรงกลาง
สำนักศึกษาหยางหมิง เขาซ่อนตัวอยู่ในเสาไม้ ย่อมสังเกตความ
เคลื่อนไหวภายในสำนักศึกษาหยางหมิงได้ทุกซอกทุกมุม ได้ยิน
รายละเอียดทุกอย่าง อีกทั้งเสาไม้มีจำนวนมาก เรียงรายเหมือนป่า
คนทั่วไปย่อมไม่ตั้งใจสังเกต วิธีนี้ย่อมเหนือชั้นกว่าการซ่อนตัวอยู่ตาม
ซอกมุมมาก

แต่คิดไม่ถึงว่ายังคงถูกเว่ยตงโหวจับได้ตั้งแต่แวบแรก

เว่ยตงโหวเอ่ยเสียงเย็น "เจ้ากลับไปบอกได้เท่าจี้ แม้ฝ่าบาทจะมี
รับสั่งให้องค์ภักษิณอุ้กับองค์ภักษิณอุ้อทำคดีร่วมกัน แต่จงตระหนักว่า
กองกำลังจินอุ้ของข้าหาใช่ศาลยุติธรรมและยังไม่ใช่งองกำลังอวี๋หลิน

* สมัยโบราณมีเครื่องมือที่เรียกว่า 'โหดักฟัง' ทำจากกระเบื้องเคลือบ รูปทรงปากและกันแคบ
ตรงกลางป่องกว้าง ด้านข้างมีปล้องที่เล็กกว่าปากให้อีกด้านหนึ่ง เพื่อดักฟังเสียงต่างๆ รวมทั้ง
การเคลื่อนไหวของศัตรู วิธีการคือฝังไว้ในแนวขวางไว้ใต้ดิน โดยใช้แผ่นหนังบางๆ ปิดปากไว้ และ
แนบหูฟังเสียงจากปล้องด้านข้าง

คิดจะใช้วิธีเช่นนี้มาสะกดรอยตามพวกเรา เกรงว่าจะประเินข้าเว่ยตงโหว
ต่ำเกินไปแล้ว ไสหัวไปซะ!"

เว่ยตงโหวแม้จะได้โมโหแต่ก็ดูน่าเกรงขาม ทำเอาสายสืบหน้าตกใจ
กลัว วิ่งกะเผลกหนีออกไปจากสำนักศึกษาหยางหมิงอย่างรวดเร็ว

ทั้งสามคนยืนอยู่อย่างเกือกระดาก ในใจมีความกระอักกระอ่วน
อยู่เล็กน้อย ถึงอย่างไรสายสืบผู้นี้ก็แฝงตัวอยู่นานแล้ว พวกตน
เข้ามาในที่แห่งนี้หนึ่งชั่วโมงแล้วกลับไม่ตระหนักเลย หากไม่เพราะ
เว่ยตงโหวรู้ตัว เกรงว่าคำพูดและการกระทำของทุกคนในวันนี้คงถูกผู้
สอดแนมทั้งหมดแน

เห็นที่การร่วมมือกับองค์กรกัซจินี้จะต้องระมัดระวังตัวตลอดเวลา
จริงๆ

เว่ยตงโหวพูด "คนของกองกำลังจินี้คงไม่กล้ามาอีกเร็วๆ นี้ แต่
สถานที่แห่งนี้ไม่เหมาะจะพูดคุยมากนัก ตามข้าไปที่เรือนด้านหลังเถอะ"

เขาพาสามคนเดินอ้อมระเบียงทางเดิน ตัดผ่านทางเดินเล็กแคบ
ก่อนจะมาถึงด้านหน้าหอตำรา หอตำราแห่งนี้เนื่องจากออกแบบพื้นที่
ได้อย่างมีเอกลักษณ์ จึงดูกว้างขวางกว่าที่เห็นภายนอกมาก เดิมที
ข้างในเป็นที่เก็บตำรานับหมื่นม้วน เป็นคลังตำราขนาดใหญ่สมัย
ต้นราชวงศ์หมิง ทว่าบัดนี้ภายในกลับว่างเปล่า เหลือเพียงชั้นวาง
ว่างเปล่าสูงตระหง่านเรียงรายเป็นแถว เหมือนศาลเจ้าร้างอย่างไร
อย่างนั้น

บนชั้นลอยที่ค้ำคองกุญแจทองเหลืองหลายชั้นจนมองไม่เห็นเดือน
เห็นตะวัน ฉินหมิงเหลียวซ้ายแลขวา ชั้นตำราทอดยาวต่อเนื่อง
มองไม่เห็นจุดสิ้นสุด ประกอบกับรอบด้านเงียบสัดไร้เสียง ทุกสิ่ง
ทุกอย่างในชั้นลอยแห่งนี้แปลกประหลาดจนดูไม่เหมือนโลกจริง

เว่ยตงโหวพุด "สถานที่แห่งนี้สร้างขึ้นตามหลักจีเหมินตุ้นจ๋า ขึ้นตำราวางต่อเนื่องกันเป็นค่ายกล หากไม่มีคนนำทาง ผู้บุกรุกจะต้องถูกขังอยู่ในหอดำราแห่งนี้จนตาย นอกจากนี้ผนังด้านนอกยังฝังไทรกระเบื้องไว้ กันเสียงเล็ดลอดได้โดยสมบูรณ์ ต่อให้ข้างในเกิดฟ้าร้อง ฟ้าผ่า ข้างนอกก็ไม่ได้ยินเสียงแม้แต่บ่อย ในตอนนั้นพระอาจารย์ในองค์รัชทายาทใช้ไทรกระเบื้องกันเสียงแอบผลิตอาวุธก่อให้เกิดศึกจิ้งน่านในภายหลัง ที่เช่นนี้ต่อให้องค์รัชจิ้นอิมี่มีความสามารถมากเพียงใด หากไม่มีคนนำทางก็ย่อมเป็นไปไม่ได้ที่จะเข้ามา"

เขาย่ำเท้าไปบนอิฐหลายก้อนเหมือนก้าวเดินธรรมดา ทว่าไปจีกลับมองเห็นอย่างชัดเจน ทั้งหมดเจ็ดก้าว นี่คือนัยก้าวดาวทั้งเจ็ด เจ็ดก้าวนี้มีเร็วมีช้า ไค้งเป็นรูปกระบวยพอดี ครั้นครบเจ็ดก้าวแล้วรอบด้านก็เกิดเสียงดังกึกกัก เสียงค่อนข้างทีบสะเทือนหู ขึ้นตำราสูงสามจั้งสิบกว่าแถบพลันเคลื่อนไหวช้าๆ หอดำราทั้งหมดเคลื่อนตัวไปทั่วเหมือนเขาวงกต รูปแบบภายในห้องเปลี่ยนไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง ขึ้นตำราใหญ่ค่อยเผยช่องว่างออกมา เว่ยตงโหวก้าวเข้าไปข้างใน เลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาอย่างคล่องแคล่ว เดินไปได้พักหนึ่ง ในที่สุดก็ถึงหน้ากำแพงสูงแห่งหนึ่ง บนกำแพงสลักลายยันต์ปากว่า* ขนาดใหญ่ไว้ดูเหมือนประตูใหญ่ลิ้กลับานหนึ่ง

"ประตูบานนี้ปิดผนึกมาได้สักพักแล้ว" เว่ยตงโหวพุดพลงหยิบกุญแจโบราณดอกหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ หักกุญแจออกเป็นสองชิ้น กุญแจสองดอกถูกรวลงบนตาปลาหีนหยางสองข้าง เว่ยตงโหวออกแรงหมุน ประตูบานนี้เปิดออกช้าๆ

* ยันต์ปากว่า หรือยันต์แปดทิศ เป็นสัญลักษณ์ของศาสนาเต๋า รูปแปดเหลี่ยม มีสัญลักษณ์หีนหยางอยู่ตรงกลางคล้ายรูปปลาคู่

แสงสว่างส่องออกมา ภายในเป็นโลกอีกใบ

หลังประตูเป็นลานโล่งกลางแจ้งขนาดใหญ่ ระเบียบวนรอบด้าน ล้อมเป็นวงกลม มีทั้งหมดสามชั้น แต่ละชั้นสูงจ้งกว่า เสาดำแต่ละต้น ตั้งตระหง่าน คลุมด้วยกระเบื้องหลังคาสีดำ แสงจันทร์บนท้องฟ้าส่อง ลงมาจากท้องฟ้าทรงกลมเบื้องบน สาดแสงลงมายังลานกลางแจ้งแห่งนี้ เียบสงบประหนึ่งอยู่ในน้ำ

มาถึงตรงนี้ทั้งสามคนพลันกระจ่างแจ้งในที่สุด หอดำรา หอชมเมือง หอนิย สิ่งก่อสร้างสูงใหญ่สามสิ่งนี้ภายในสำนักศึกษาหยางหมิงล้วน หันหลังชนกัน มีการใช้กำแพง หลังคา เสา และระเบียบร่วมกัน สลับ ซับซ้อนมาก หากมองจากภายนอกย่อมไม่เห็นความผิดปกติใดๆ คิดไม่ถึงว่าที่นี่จะซ่อนกระดานลงไว้ เส้นทางลับแต่ละเส้นเชื่อมถึงกัน กลลงทับซ้อนกัน สุดท้ายกลายเป็นค่ายกลปริศนาทรงกลมแห่งหนึ่ง ชั้นตำราข้างนอกเหมือนปากว่าที่อยู่นอกตัวปลาหยินปลาหยาง เปลี่ยนแปลงได้ทุกเมื่อ ส่วนลานกลางแจ้งแห่งนี้คือปลาคู่สองตัวที่อยู่ กลางปากว่า คนนอกไม่มีทางมองเห็นความอัศจรรย์ที่แท้จริงของที่ แห่งนี้ได้ เว้นแต่จะเหาะขึ้นไปดูกลางอากาศ

ทั้งสามไม่เคยพบสิ่งก่อสร้างเช่นนี้จริงๆ ทั้งซับซ้อนและประณีตยิ่ง น่าจะเป็นผลงานของปรมาจารย์หยินหยางท่านใดท่านหนึ่งแน่

ไป่ฉีมีความรู้ด้านศาสตร์หยินหยางและภูมิลักษณะแต่เดิมอยู่แล้ว ยามนี้เห็นทิวทัศน์แปลกตา ย่อมต้องกวาดตามองไปทั่วด้วยความสนใจ สนใจ

ยืนอยู่บนระเบียบวนมองไปข้างล่าง เห็นเพียงพื้นดินยุบตัวลงไป สามชั้น เหมือนแอ่งดินแห่งหนึ่ง ข้างในไม่มีน้ำ แต่เต็มไปด้วยต้นหญ้า สีเขียวสูงชันกว่า หนาแน่นและเป็นระเบียบเรียบร้อย เหมือนผืนลันที่เพิ่ง

ผ่านการตัดแต่ง หากพิจารณาให้ละเอียดจะพบว่าหญ้าเหล่านี้มีบางจุดที่เจริญงอกงามเป็นพิเศษ มีบางจุดที่ค่อนข้างบาง ความหนาแน่นและความบางเหล่านี้ก่อให้เกิดภาพที่ชัดเจนขึ้น เป็นภาพหินหยางปากว่านั่นเอง

ตาสองข้างของหินหยางชัดเจนเป็นพิเศษ สีต้นหญ้าบริเวณปลาหยางชัดกว่าเล็กน้อย สีต้นหญ้าบริเวณปลาหยากลับเขียวเข้มจนแทบเป็นสีดำ ตาปลาสองข้างที่อยู่ตรงกลางข้างหนึ่งดูเหมือนสูงขึ้นข้างหนึ่งดูเหมือนยุบลง

ไปฉีแหงนหน้ามองท้องฟ้า จากนั้นมองผืนหญ้า ลอบอุทานว่า "สีต้นหญ้าแบ่งเป็นสีเขียวและสีดำ ครึ่งเป็นครึ่งตายแต่มีหินหยางหรือว่าที่นี่จะเป็น..." เขาแอบชำเลื่องมองเว่ยตงโหวแวบหนึ่งและก้มหน้าลงโดยเร็ว ไม่กล้ามองมากนัก

ทว่าฉินหมิงกลับเป็นฝ่ายขยับเข้ามาเอ่ยถามเสียงค่อยๆ "ไปฉี... เจ้าว่านี่จะเป็นสถานที่ที่เว่ยตงโหวใช้ซ่อนสมบัติอันใดหรือไม่"

ไปฉีขยับปาก สายหน้าตอบว่า "เรื่อง...เรื่องนี้มิอาจรู้ได้"

เว่ยตงโหวก้าวเข้าไปในสนามหญ้าช้าๆ ท่าทางเหมือนนั่งคิดบางอย่างอยู่นาน ก่อนถามจึงอึ้งไป "อึ้งไปปฏิบัติต่อเจ้าเป็นอย่างไร"

จึงอึ้งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว กุมกำปั้นกำศีรษะตอบว่า "ได้ทำเว่ยประหนึ่งอาจารย์และบิดาของข้า บุญคุณนี้หนักแน่นดังขุนเขา อึ้งไปไม่กล้าลืมเลือนแน่นอน"

เว่ยตงโหวยิ้มพูด "แม้ข้าจะมีบุญคุณต่อเจ้า แต่ไม่ถึงขั้นหนักแน่นดังขุนเขา อึ้งไป เจ้ากลัวเกินไปแล้ว"

จึงอึ้งไปยังคงตอบว่า "นี่เป็นคำพูดจากใจจริงของอึ้งไป ไม่มีการกล่าวเกินจริงอย่างแน่นอน"

เว่ยตงโหวผงกัศรีชะ หันไปถามฉินหมิงกับไป๋ฉีต่อ "แล้วเจ้าสองคนล่ะ"

ฉินหมิงกับไป๋ฉีสบตากัน บอกตามตรงเว่ยตงโหวผู้นี้กับพวกเขา ความสัมพันธ์ไม่นับว่าใกล้ชิด แต่ได้ยินจึงอึ้งไปพุดถึงบ้างเท่านั้น ฟังมากเข้าย่อมรู้สึกว่าคุณผู้นี้วิชายุทธ์และความสามารถสูงส่ง นิสัยสุ่มมั่งคง ทำอันใดมีระเบียบกฎเกณฑ์ เป็นผู้กล้าและวีรบุรุษที่เปิดเผยคนหนึ่ง ส่วนเรื่องอื่นพวกเขารู้ไม่มากนักจริงๆ เพียงแต่เมื่อถูกถามเช่นนั้น ย่อมมีอาจตอบส่งเดช จึงแสรังผงกัศรีชะตอบว่า "ได้ทำเว่ยเป่รียบดั่งอาจารย์และพี่ชายของพวกเรา ในใจพวกเรานับถือและเลื่อมใส"

เว่ยตงโหวหัวเราะออกมา "เป่รียบดั่งอาจารย์และพี่ชาย? พวกเจ้ากับข้ายังไม่แน่ว่าสนิทสนมกัน พุดเช่นนั้นเกรงว่าคงเป็นการประจบสอพลอกระมัง"

ทั้งสองคนเห็นเว่ยตงโหวพุดเช่นนั้นแล้วได้แต่ยิ้มกระอักกระอ่วน ไม่ตอบรับและไม่ปฏิเสธ กระนั้นพวกเขาก็กลับไม่รู้ว่าเว่ยตงโหวถามเช่นนั้นกับพวกเขาเพราะเหตุใด มีความหมายใดซ่อนเร้น

เว่ยตงโหวพุดต่อ "พวกเจ้าสองคนยังรู้จักข้าไม่มาก แต่ข้าลอบสังเกตพวกเจ้าอย่างลับๆ มานานแล้ว วันนี้เรียกพวกเจ้าสามคนมาที่นี้ ก็เพื่อมอบหมายภารกิจสำคัญอย่างหนึ่งให้ ภารกิจนี้เป็นความลับอย่างยิ่งยวดและยังสำคัญใหญ่หลวง ดังนั้นทุกอย่างที่พวกเจ้าจะได้ยินต่อไปนี้ ไม่ว่าจะจริงหรือเท็จ ไม่ว่าจะจุดยืนเป็นอย่างไร ไม่ว่าจะเห็นด้วยหรือไม่ ล้วนมีอาจเล่าให้บุคคลที่สี่ฟังได้ พวกเจ้าจะทำได้หรือไม่"

แต่ไรมาคำสั่งในกองพลทหารรักษาพระองค์หนักแน่นดังขุนเขา อีกทั้งนี้เป็นความลับ ในฐานะของครักษีจินฮู่ย่อมตระหนักเรื่องการรักษาความลับอยู่แล้ว แต่ละคนก็มึนศีรษะตอบว่า "ไม่ว่าเรื่องใด พวกข้า

ต้องเก็บเป็นความลับแน่นอน ไม่แพร่พรายออกไปเด็ดขาด!"

เว่ยตงโหวงงกัศรีระะ หยิบจดหมายฉบับหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ จดหมายนี้เป็นกระดาษแผ่นบางสีเหลือง ดูโบราณลึกลับ เขาสะบัดกระดาษและเอ่ยว่า "เมื่อวานตอนกลางคืน ข้าได้รับข่าวลับจากคนชุดดำ ลึกลับคนหนึ่ง บอกว่าคนของสำนักชีเข้ามาเพื่อแย่งชิงเครื่องมืออาคม หกชิ้นในค่ายกฤตมิลักษณ์หกปราณ จดหมายบอกว่าค่ายกฤตมิลักษณ์นี้ เกี่ยวพันถึงชะตาบ้านเมือง หากโจรร้ายได้ไปแผ่นดินต้าหมิงย่อมต้อง เปลี่ยนเจ้าของอีกครั้ง ถึงเวลานั้นชาวบ้านย่อมมีอาจดำรงชีวิตอยู่ได้ ถึงขั้นอาจต้องตกอยู่ในอันตราย คำพูดข่มขู่ผู้อื่นเช่นนี้พวกเจ้าเชื่อหรือไม่!"

(ติดตามอ่านต่อไปในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6552->